

1

Paříž, 1886

„V očích Spojených států amerických jste hrdina, pane Eiffele!“

Co je to za podivný přízvuk... Tak nějak kulatý, protáhlý, překotný. Eiffel vždycky dumal nad tím, jak vznikají přízvuky. Souvisí to s podnebím, s reliéfem krajiny? Mohly by tedy některé samohlásky být citlivější na slunce, souhlásky zase na dešť? Je americký přízvuk syntézou anglické, irské a holandské výslovnosti? Snad, ale existuje v tom případě nějaký jazyk, který tu byl přede všemi ostatními? Jakási prvotní struktura?

„Nějaká kostra...“ přemýšlí Eiffel a upřeně přitom sleduje ty plné rty, z nichž vychází jeden kompliment za druhým.

Jeho život je vlastně už celé půlstoletí zasvěcen kostrám. Téměř všeho ostatního – své rodiny, lásek, volna – se kvůli té vášni pro kosti vzdal. Jistě, jsou to kovové stehenní kosti, holenní kosti z ocele. Ale copak tahle socha, ta vysoká žena, poněkud směšně zahalená, která se tu vypíná před celou sešlostí, není také dcerou Gustava Eiffela? Vděčí mu za svou nejtajnější, nejintimnější strukturu.

„Co je s tebou, Gustave?“ zašeptal Jean. „Jeden by řekl, že se ti zjevila Svatá Panna!“

„Panna... tak tou asi dlouho nebude...“

Eiffel se vrátí nohama na zem a rozpomene se, kde to vlastně je, před kým a proč tu stojí.

Velvyslanec Milligan McLane si ničeho nevšiml a před znuděně přešlapujícími shromážděnými, s uhlazenými kníry a ve škrobených límečcích, dál s tím svým děsným přízvukem řeční.

„Skromně tvrdíte, že na soše Svobody je vaší prací jen skelet. Ale právě v této kostře spočívá a vždy bude spočívat její síla.“

Pár těch páprdů se na Eiffela otočí s obdivnými pohledem. Už měl chuť vypláznout na ně jazyk, ale slíbil, že se bude ovládat. Compagnon ho o to dopředu požádal.

„Je to součást tvého poslání, Gustave.“

„Moc dobře víš, že jsou mi pocty ukradené.“

„Nejde o mě, o nás, o Eiffelovy podniky. Když to nedělalš pro sebe...“

„... udělej to pro mě,“ dodala Claire, Eiffelova dcera, která vešla do dveří kanceláře právě ve chvíli, kdy si neobratně vrazil motýlka. „A ukaž, tati, já ti pomůžu, ještě si pomačkáš límeček...“

Gustave Eiffel je člověk z terénu, ne ze salonu. Odjakživa nesnášel patolízaly, tanečky, potměšilství ministerských kancelářů a spiklenecká zákoutí ambasad.

Ale co, Compagnon měl pravdu: tu hru je třeba hrát. Zvlášť když to může udělat radost milované dceři.

„Tato socha odolá všem větrům a bouřím a bude tu stát ještě za sto let.“

„To doufám, ty troubo!“ zamumlá Eiffel tak hlasitě, že ho Compagnon šfouchne do žeber.

Inženýr udělá krok vpřed a s úsměvem velvyslanci řekne:

„Za víc. Za mnohem víc než za sto let...“